

Παράρτημα V. Κείμενα του Κωνσταντίνου Ηλιόπουλου

Ο ΤΣΑΡΟΣ

Είναι προγεγραμμένοι όλοι αυτοί οι άνθρωποι και ξεγραμμένοι από τη βίβλον των ζώντων, και όμως δεν παύουν να εξέρχονται από τα ανάκτορά των, να διασκεδάζουν, να επιθεωρούν τους στρατούς των, να ταξιδεύουν και εντός της χώρας των, και πολλάκις εκτός αυτής.

Φαίνεται, ότι όλοι αυτοί, εκτός του Τσάρου της Ρωσσίας, δεν λογαριάζουν διόλου τους αναρχικούς.

Δεν τους φοβούνται αληθώς, ή προσποιούνται τον άφοβον, και κάνουν την ανάγκη φιλοτιμίαν;

Δεν γνωρίζομεν.

Γνωρίζομεν μόνον, ότι χιλιάδες αστυνομικών Αγγλογαλλο-ιταλογερμανοαυστριακών και άλλων, κινούνται χάριν της πολυτίμου ζωής των ημέρα και νύχτα, και κινούνται με ατμόν τον οποίον πληρώνουν με εκατομμύρια φράγκων... τα εκατομμύρια των υπηκόων των.

Πόση δαπάνη δια σώματα τα οποία αργά ή γρήγορα θα χρησιμεύσουν και αυτά ως τροφή των σκωλήκων!

Ταξιδεύουν σύροντες οπισθέν των χρυσήν γραμμήν από αυλικούς διαφόρων ηλικιών, και συναντιώνται ως επί το πλείστον εκ φρονήσεως εις τας θαλαμηγούς των. Σφίγγουν τα χέρια των τα ματωμένα αυτοί οι Λεοπόλδοι και Αλφόνσηδες, και αγκαλιάζονται αδελφικώτατα χωρίς να φοβούνται μήπως ο ένας πνίξη τον άλλον.

Ανταλλάζουν ασπασμούς και δώρα μεταξύ αυτών και των παρακολουθούντων αυτούς βαρώνων και μαρκησίων. Δώρα πολύτιμα, τα οποία πληρώνουν, ως επί το πλείστον, οι άστεγοι και οι πεινασμένοι.

Κάθονται εις συμπόσια και εις πότους και πίνουν, και ενώ πίνουν ευφυσολογούν, και ενώ ευφυσολογούν πίνουν και πάλιν πίνουν, και τα γεμάτα από σαμπάνια ποτήρια, τα αδιάζουν εις υγείαν των μωρών οι οποίοι δεν απηύδησαν να διατρέφουν με το αίμα τους κυφήνας τόσοσιν πολυδάπανους.

Αλλ' ας είμεθα δίκαιοι. Πίνουν αληθώς, και πολλάκις ζαλίζονται ίσως, αλλά και δεν λησμονούν τα καθήκοντά τους και τους υπηκόους των, τους οποίους μερικοί από αυτούς ονομάζουν και "παιντιά τους" και συζητούν και συνδιαλέγονται και συσκέπτονται επιμόνως δια τα συμφέροντα και την ευτυχίαν των.

Αλλ' ας έλθωμεν εις τον Τσάρον.

Ο άνθρωπος αυτός, καθώς και παραπάνω εσημειώσαμεν, φοβήται πολύ τους μηδενιστάς και δικαίως, διότι κανένας από τους προγόνους του δεν απέθανε με φυσικόν θάνατον.

Και δια τούτο εβδομάδες τώρα αναγινώσκομεν εις τας εφημερίδας πράγματα αντιφατικά και αβέβαια δια το ταξείδι όπου επιθυμεί να κάμη εις Ιταλίαν δια να επισκεφθή τον βασιλέα της.

Αιτία που το ταξείδι αυτό αποφασίζεται και ξαποφασίζεται, που αναβάλλεται και δεν αναβάλλεται είνε αφ' ενός μεν ο φόβος των μηδενιστών καθώς είπομεν, και εξ άλλου η αθεράπτευσ ασθένεια της συζύγου του, η οποία έπαθε από φοβεράν αναρχοφοβίαν καθώς βεβαιώνουν οι ιατροί.

Άνθρωπος σοβαρός, ο οποίος έζησε χρόνια πολλά στη Ρωσσία και εγνώρισε κατά βάθος τους μηδενιστάς, μάς έλεγε προ τινός ότι ο Τσάρος δια να σωθή, πρέπει ν' ανοίξη την κάσσαν του την πολιτική, να καλέση τους μηδενιστάς και τους ειπή:

- Να η κάσσα, δικά σας όλα, πάρτε όσας θέλετε ελευθερίας, πάρτε τα όλα. Τι τα θέλω εγώ, αν το έθνος μου δυστυχή;

Αλλ' αυτό δεν θα το κάμη ποτέ διότι χρειάζεται μεγαλείον ψυχής το οποίον δεν έχουν οι επί του θρόνου καθήμενοι.

Όσον δια τη Τσαρίναν, η οποία εκ των φόβων και ανησυχιών της έπαθε νευρασθένειαν αθεράπευτον, ημείς φρονούμεν, ότι θα εθεραπεύετο ασφαλώς, εάν παρεκάλει επιμόνως τον υψηλόν συζυγόν της να δώση γενικήν αμνηστειάν, να παύση τους απαγχονισμούς και τον αποικισμόν της Σιβηρίας και ν' αφήση τον Ρωσικόν λαόν να κανονίση όπως θέλει τας υποθέσεις του.

Έχουν και αι γυναίκες των απαγχονισμένων καρδίας, δια να σπαράζωνται και τέκνα δια να θρηνούν.

Εις την Ρωσσίαν βασιλεύει η φρίκη και ο θάνατος.

Αν όλα αυτά τα καταπαύσουν αι παρακλήσεις της Τσαρίνας, τότε όχι μόνον δεν θα τρέμη δια τας ημέρας του υιού της, και δεν θα φοβήται μήπως οι μηδενισταί σκορπίσουν στον αέρα τας σάρκας του συζύγου της, αλλά θα αισθανθή απ' εναντίας τας αγνώστους εκείνας αγαλλιώσεις τας οποίας γεννά εις την ψυχίν η εκπλήρωσις ενός μεγάλου καθήκοντος, εξερχομένη δε των ανακτόρων της, τα οποία σήμερον είνε η φυλακή της, θ' ακούη την μουσικήν των ζητωκραυγών του Ρωσικού λαού και τα χειροκροτήματα τη ανθρωπότητος.

ΤΡΙΦΦΦΗΣ

* Δημοσιεύτηκε στο τεύχος 36 της εφημερίδας του Βόλου "Ο Εργάτης", 18 Οκτώβρη 1909.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Με αίσθημα κάπως παράδοξον, αλλ' όχι και ευχάριστον, γράφομεν αυτήν την λέξιν την οποίαν αναγιγνώσκετε παραπάνω.

Διότι χωρίς να θέλομεν σπρώχνει τον νουν μας εις εποχάς τρικυμιώδεις, κατά τας οποίας η ανθρωπότης εκυλίετο εις το αίμα της.

Διότι μεταξύ τόσων και τόσων ανθρωποφάγων και αιμοβόρων, μάς υπενθυμίζει τον Σύχαν τον τρομερόν, ο οποίος, αφού έχυσε ποταμούς αιμάτων και ύψωσε σωρούς από πτώματα, επήγεν κατόπιν στα Σάλωνα να πεθάνη από φυσικόν θάνατον και να διαψεύση το ρητόν "μάχαιραν έδωσες μάχαιραν θα λάβης".

Διότι μάς υπενθυμίζει Ροβεσπιέρον τον τρομερώτερον, ο οποίος το "μάχαιραν έδωσες..." το επεκύρωσε με τον θάνατόν του, διότι παρέδωσε την ισχυράν κεφαλήν του στα χέρια του δημίου.

Διότι επεθύμουν το μεγαλοπρεπές άρμα της Προόδου να εξακολουθή την εις τα εμπρός πορείαν του, εν μέσω της χαράς και αγαλλιώσεως των λαών... αλλά επιθυμία πλατωνική!

Ατυχώς η τρομοκρατία είνε αναγκαίον κακόν.

Και μόνον των μαρτύρων το αίμα, και των στρατιωτών της Ιδέας ο θάνατος, τρέπουσιν εις φυγήν της τυραννίας τα φάσματα, και επιταχύνουν την προς τα εμπρός πορείαν της ανθρωπότητος.

Τρομοκρατία!

Λέξις επιβλητική και με έκφρασιν, λέξις ζωντανή, καθρέπτει που βλέπεις μέσα σ' αυτήν την λαιμητόμον με την μάχαιράν της την φοβεράν ν' ανεβοκαταβαίνει και να θερίζει κεφαλάς, και πέριξ αυτής τον Γαλλικόν λαόν να την χειροκροτή σε κάθε

πέσιμο κεφαλής και τους θρόνους των βασιλέων να κλονίζονται από τα χειροκροτήματα.

Οι μωρότεροι των τυράνων μεταχειρίσθησαν την τρομοκρατίαν κατά των λαών δια ν' αποτύχουν και να συντρίψουν.

Οι τολμηρότεροι των λαών, την μεταχειρίσθησαν κατά των τυράνων δια να θριαμβεύσουν.

Αυτό το λέγει η Ιστορία.

Με την τρομοκρατίαν ο Σύχας έσωσε το καιρόν εκείνον το ρωμαϊκόν κράτος από τα νύχια των αργομίσθων και των κλεπτών και ρουσφετοφάγων.

Με την τρομοκρατίαν έσωσεν ο Ροβεσπιέρος στα 1793 της Γαλλικόν επανάστασιν, αραιόσας δια της λαιμητόμου τας τάξεις των εχθρών της.

Με αυτήν οι μηδενισταί εξεκόλησαν από τον Τσάρον την μικράν αυτήν ελευθερίαν, την σημερινήν και μ' αυτήν θα φθάσουν, χωρίς άλλο, στον τελειωτικόν θρίαμβόν των.

Με αυτήν ο Ιταλός Ορπίνης έσπρωξε τον Ναπολέοντα Γ' κατά της Αυστρίας, και συνετέλεσε κατά μέγα μέρος εις την ελευθέρωσιν της πατρίδος του.

Η τρομοκρατία δεν έχει καμμίαν ισχύν εναντίον της Ιδέας.

Οι ατρόμητοι οπδοί της δεν δίδουν καμμίαν εις αυτήν σημασίαν. Εφαρμοζόμενη εναντίον αυτών αντί να τους φοβίση και τους διασκορπίση, τους εξαγριώνει απεναντίας τους πολλαπλασιάζει, τους ενθουσιάζει.

Τους τυράννους μόνον τρομάζει και παγώνει τους αγενείς οπαδούς των.

Όσοι αμφιβάλλουν, ας ρίψουν το βλέμα εις την Ισπανίαν να βεβαιωθούν.

Ένας ανθρωπος εκεί ολιγώτερον, ο οποίος ηδύνατο και την ιδίαν ημέραν της δολοφονίας να πεθάνη. Άνθρωπος ήτο και μάλιστα γέρος και η αποπληξία ή η συγκοπή είνε για τους ανθρώπους.

Η μωρία όμως του Αλφόνσου θελήσαντος να τρομοκρατήση τους οπαδούς του Φερρέρ δια του θανάτου του, εδιπλασίασε, ετριπλασίασε την δύναμιν του Σοσιαλισμού, του οποίου ο μεγαλοπροεπής βραχθμός κατά την ειδησιν του θανάτου του, εκλόνησεν εκ βάθρων τα καθεστώτα.

ΤΡΙΦΦΦΗΣ

Κείμενο που δημοσιεύτηκε στο τεύχος 38 23 Οκτωβρίου 1909 της εφημερίδας «Ο Εργάτης»:

«ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΩΝ ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΙ

Έχω μια γειτόνισσα, της οποίας ο άνδρας απέθανε προ τριών εβδομάδων και την άφησε στους πέντε δρόμους με τέσσερα παιδάκια αρσενικά.

Προ ολίγων μηνών είχε αποθάνει φθισικός και ο αδελφός του, ο οποίος έζη μαζί με την οικογένειαν στο ίδιο δωμάτιον.

Αφώτιστος ο Ελληνικός λαός και πτωχός δεν ηξεύρει και δεν δύναται να πολεμήση την φθίσιν, καθώς δεν ηξεύρει και δεν δύναται να πολεμήση τους ληστεύοντας την εργασίαν του.

Ο σύζυγος της γειτόνισσάς μου, εκόλισεν ίσως φθίσιν από τον αδελφόν του, αλλ' η φθίσις δεν επρόλαβε να σαπίση τους πνεύμονάς του· την επρόλαβεν αυτός, διότι απέθανε από άλλο.

Δεν τον εσκότωσε κανείς, ούτε του έσπασε τα κόκκαλα καμμία μηχανή από εκείνας που εφευρίσκουν οι εργαζόμενοι κεφαλαί διά την ωφέλειαν των εργατών, αλλ' αι

οποίοι χρησιμεύουν διά τον πλουτισμόν των κηφήνων και διά την καταστροφήν των εργατικών τάξεων, δεν έπεσεν από καμμία σκαλωσιά, ούτε τον επλάκωσε καμμία άμαξα· και όμως δεν απέθανε από φυσικόν θάνατον.

Τον σκότωσε η δυστυχία!

Η δυστυχία εκείνη, που χιλιάδες σκοτώνει στην Ελλάδα κάθε μέρα.

Έλυωνε σαν το κερί, αλλά και δεν έλειπε από τη δουλιά του.

Επήγαινε το πρωί με την ψυχή στα δόντια κ' εγύριζε το βράδυ σούρνοντας τα πόδια του, μ' ένα καρβέλι ψωμί στη μασχάλη και λίγο τυρί ή εληές για την οικογένεια.

Τον έβλεπα και εσπάρασεν η καρδιά μου αλλά... τον έβλεπα μόνον... μ' έβλεπε όμως κ' εκείνος.

Δεκατέσσαρες ώρες την ημέρα ειργάζετο· τόση εργασία θα σκότωνε και βόιδι.

Και το μεροδούλι του; Δύο και σαράντα!

Βγάλε όμως και τας εορτάς τας οποίας άνθρωποι χορτάτοι και νταβραντισμένοι επέβαλλον εις ανθρώπους πεινώντας και εξηντημένους, τας εορτάς που σαν αβδέλες, μαζί με τους αφεντάδες, ρουφάνε το αίμα του φτωχού...

Επάλεψεν ο άνθρωπος με την μοίρα του, αλλά δε μπόρεσε να βαστάξη περισσότερο· έπεσε στο κρεβάτι του, και αφού εβασανίσθη, δεν ηξεύρω πόσες ημέρες, απέθανε.

Ηδύνατο να ζήση, δεν είχε τα μέσα· και θα τα είχε, αν οι φιλόανθρωποι εφεκλαμαρίζοντο ολιγώτερον και επόνουν περισσότερον δια τους δυστυχείς.

Και θα είχε τα μέσα, αν η αλληλεγγύη συνέδεεν αδελφικώς και στην Ελλάδα, καθώς συνδέει στην Ευρώπη, τας εργατικές τάξεις εναντίον της κεφαλαιοκρατίας.

Και θα τα είχαν αν οι εκβιασταί που σου λένουν, τόσο εγώ δίνω γιατί βρίσκω εργάτες και με λιγώτερο, αν θες εργάσου, αν δεν θες γύρισέ μου της πλάτες σου.

Ναι, θα τα είχε, αν εις τους εκβιαστάς αυτούς έδιναν από καιρού εις καιρόν μαθήματα όμοια με εκείνα που τους έδιναν άλλοτε οι Ευρωπαίοι εργάται και τους έβαλαν στη θέσι τους.

Και θα τα είχε αν αι ευγενείς κυρίαί ησθάνοντο ευγενέστερον και αντί να χάνωνται με τις κορδελίτσες, με τα φτερά, με της μόδες και με ...τόσα άλλα, και αντί να χάνουν τις ώρες των μπροστά στον καθρέφτη, τας μεταχιρίζοντο να βοηθούν με συλλόγους των τον ιερόν αγώνα των εργατών προς προστασίαν των συμφερόντων των, εκ πληρούσι ένα μέγα ανθρώπινον καθήκον, του οποίου η εκπλήρωσις τρέφει την ψυχήν με αγαλλιόσεις υψηλάς και με ευφροσύνας αγνώστους εις τας ταπεινάς φύσεις.

Και θα τα είχαν, αν οι εύποροι (δια τους πλουσίους δεν ομιλούμεν) δεν ελησμόνουν τα διδάγματα Εκείνου, εις το όνομα του οποίου εβαπτίσθησαν, και αν εσπούδαζον κατά βάθος το θεϊόν παράγγελμα «αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν» ότι και θα έβλεπον ποίας οάσεις ανοίγει εις την ανθρωπότητα η εφαρμογή του και πως, ως δια μαγείας, η κοιλάς αύτη του κλαυθμώνος θα μεταβάλλετο εις Παράδεισον.

Αλλ' ...οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους· ας έλθωμεν εις την γυναίκα με τα παιδιά, που είνε ακόμη ζωντανοί.

Η δυστυχής γυναίκα εύρεν εργασίαν εις ένα καπνεργοστάσιον με οχτώ (αριθ. 8) δεκάρες την ημέρα!

Ο αφέντης υποσχέθη βραδύτερον να τες κάμη 10!

- Είνε και πολλές άλλες, είπε, που εργάζονται και με λιγώτερο.

Το τέρας, είπε την αλήθεια αυτή τη φορά!

Ενώ τόσα ασθενή πλάσματα εργάζονται 14 ώρες την ημέρα για 8 δεκάρες και πεινάνε και υποφέρουν και πεθαίνουν κάθε ημέρα, πριν πεθάνουν τελειωτικά, ο αφέντης τρώγει, πίνει, διασκεδάζει, παχαίνει, απολαμβάνει και μετράει τα ματωμένα

χρήματά του και θα τα μετρή η έως ότου ο θάνατος, το σώμα του μεγάλου τούτου σκώληκος, το παραδώσει εις τον τάφον ως τροφήν των μικρών σκωλήκων, και την κτηνώδη ψυχή στας κατάρας και τα αναθέματα των θυμάτων του.

Η γυναίκα ασθενής καθώς ήτο και αδύνατη, με τα μικρόβια της φθίσεως στους πνεύμονας, με την ανεπαρκή τροφή και με την πολύωρον εργασίαν, απέθανε προχθές και αυτή και άφησεν ορφανά και από μητέρα τα τέσσαρα μικρά.

Τι θα γίνουν τώρα αυτά τα κακόμοιρα;

Θα πάνε χαμένα! Θα τα καταπιεί και αυτά καθώς και χιλιάδες άλλα η κοινωνική άβυσσος!

Ηδύνατο να γίνουν καλοί άνθρωποι, αν εύρισκον προστασίαν, αλλ' αν αυξήσουν τον αριθμόν των κλεπτών και των φονέων, το ππαίσμα θα είνε της κοινωνίας, η οποία και δικαστάς έχει να τους δικάση και φυλακάς να τους σαπίση.

Και όμως! Αυτά θα είνε στη συνείδησί μου αθώα θύματα.

Η κοινωνία είνε ο δήμιός των.

ΤΡΙΦΦΗΣ»

Άρθρο (με μικρό πρόλογο της σύνταξης) που δημοσιεύτηκε μετά το θάνατο του Κ. Ηλιοπούλου, στο τεύχος 76, 20 Ιουλίου 1911 της εφημερίδας «Εργάτης-Γεωργός»:

«ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΧΟΛΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΠΑΣ

[Από τας διασωθείσας σημειώσεις του γνωστού εις τους αναγνώστας του «Εργάτου» υπό το ψευδώνυμον «Τρίφφης» γεραρού και σοφού ομοιδεάτου διακεκριμένου δημοσιογράφου και παλαίμαχου σοσιαλιστού Κ. Ηλιοπούλου, του αποθανόντος πέρυσι εν εσχάτη πενία εν τω νοσοκομείω Βόλου.]

Α΄

Καθ ην στιγμήν το θέαμα του θανάτου θερίζοντος την ζωήν κινεί την φρίκην και τον πόνον στην Ιταλία, οι παπάδες επωφελήθησαν της ευκαιρίας να κηρύττουν εις τας ρύμας, τας αγυιάς και τους κάμπους ότι ο σοσιαλισμός... έφερε τη χολέρα!! «Μετανοήσατε, αποσκορακίσατε τον σατανάν, τον σοσιαλισμόν, ίνα σωθήτε!»

Αι γυναίκες προπαντός και οι αμαθείς χωρικοί, κλαίουν, γονυπετούν, προσεύχονται, γεμίζουν το πουγγί του παπά που κηρύττει, δοξάζουν τον Πάπα καταρώννται τον σοσιαλισμόν, περιφρονούν τας αστυνομικάς διατάξεις περί διαίτης κλπ. και... δεκατίζονται από τη χολέρα, δια να ταφούν υπό τας ευλογίας του ίδιου κήρυκος παπά.

Διά τους αμαθείς της Ιταλίας τίποτε δεν γίνεται χωρίς... θαύμα. Όταν ο κάμπος διψά λιτανείαι αμέσως. Περιφέρουν μεγαλοπρεπώς το άγαλμα του αγίου στα χωράφια και (άκουσον άκουσον) του βάνουν στο στόμα μια σαρδέλλα για να διψάση!... Τότε θέλει δε θέλει θα βρέξη ο άγιος για να πιή κι' αυτός!! Μόνον οι ιερείς δύνανται να εμποδίσουν τας ανιέρους αυτάς συναθροίσεις, αλλ' αυτοί τουναντίον τας υποδαυλίζουν.

- Τι λέτε πάτερ, ο σοσιαλισμός έβαλε στα καρπούζια μου τον βάκκιλον, το μικρόβιον της χολέρας;

- Αυτός βέβαια. Ο Πάπας τον κατηράσθη όπως ξέρεις.

- Το ξέρω· ο Πάπας δεν έχει άλλη δουλιά να κάνη. Αλλ' αν έπιασε η κατάρα του Πάπα τότε πρέπει να ομολογήσης ότι ο Πάπας έφερε τη χολέρα.

- !!!

... Κάθε τόσο διακρίνω σημεία ολοφάνερα ότι ο άνθρωπος δεν έχει ακόμη διάθεση να ευτυχήση κατ' ουδένα τρόπον σ' αυτόν τον κόσμο!

Β΄

- Η πλουτοκρατική ολιγαρχία.

Υπάρχουν άνθρωποι, που για να παραγοιμίξη καλά η παληκοιλιά τους, αδικούν· άνθρωποι οι οποίοι ποτέ δεν εχόρτασαν. Και ποίοι είναι αυτοί οι άνθρωποι; Είναι η λεγόμενη πλουτοκρατική ολιγαρχία. Είναι ένα σύμπλεγμα όφρων· είναι μία σπείρα, είναι μία ορδή. Έχουν την μορφή ανθρώπων αλλά δεν είναι άνθρωποι, και στο μέρος που εμείς οι άλλοι άνθρωποι έχουμε την καρδιά, αυτοί στο μέρος αυτό του σώματος έχουν ένα κομμάτι κρέας. Διάφορα κουμάσια αποτελούν αυτήν την άτιμον ολιγαρχίαν. Τραπεζίτες ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι βουλευταί, κάποτε και Υπουργοί, κτλ. Βάρτετους είναι οι πλέον άτιμοι Ανώνυμοι τράπεζαι, εταιρείαι διάφοροι και άλλοι απατεώνες και λησταί. Δεν ενθυμούμαι ποίος εκάλεσεν αυτάς τας ορδάς «εταιρικήν φαγέδαιναν» και εξήτησεν από το Κράτος να θέση φραγμόν εις την ασυνείδητον πλεονεξίαν των... Διά να αποφεύγουν αυτοί τον έλεγχον του κράτους, συνεταιρίζονται με βουλευτάς, υπουργούς, πολιτευομένους. Και είναι πολλά τα κόλπα που μεταχειρίζονται αυτάι αι ορδαί για να γδύνουν τον κοσμάκη...

...Πρέπει να παν κατά διαβόλου αυτοί οι λησταί της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας που ληστεύουν αλύπητα το λαό.

...Όσο κοιμάσαι λαέ τίποτε μην περιμένης από άλλους!

Πως θα διαλυθή αυτή η ολιγαρχία, αφού εσύ κοιμάσαι;!

Πτωχοκομείον Βόλου 1910.

+ Κ. Ηλιόπουλος

ΟΤΑΝ ΠΛΟΥΤΟΥΝ ΟΙ ΠΤΩΧΟΙ

(Από τας σημειώσεις του αποθανόντος ομοϊδεάτου Κ. Ηλιόπουλου).

Οι πτωχοί μόλις γίνουν κύριοι πλούτου, μιμούνται τους πλουσίους τους οποίους βλέπουν να καλοπερνούν εκ της εργασίας των άλλων. Ο άνθρωπος εφ' όσον είναι αμόρφωτος υπό κοινωνικήν έποψιν, θέλει τον πλούτον δια να καλοπερνά εγωιστικώς όπως βλέπει το όλον κοινωνικόν παράδειγμα γύρω του.

Ο άνθρωπος ο μορφωμένος κοινωνικώς, ο πιστεύων ότι η σημερινή ζωή είναι: μία καθαρά αναρχία προστατευομένη υπό της βίας του νόμου και ότι αν η κοινωνική αυτή αναρχία δεν λείψη και δεν αντικατασταθή το νομοθετικόν αναρχικόν σύνολον, ο αληθής πολιτισμός δεν θα ανατείλη στον κόσμο, ο ούτω μορφωμένος άνθρωπος, επείσθη ότι το να καλοπερνά κανείς σημαίνει ότι πρέπει να εργασθή ως τάξις και να υψώση την σημαίαν της πάλης, διοργανούμενος!

*Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα "Εργάτης - Γεωργός" (Βόλου και Λάρισας) - μετεξέλιξη της εφημερίδας "Ο Εργάτης" (του Βόλου) - στο τεύχος 77, 23 Ιουλίου 1911.

Στο τεύχος 80, 6 Αυγούστου 1911, δημοσιεύτηκε και αυτό το άρθρο του Κων. Ηλιοπούλου:

«ΑΝΘΡΩΠΟΣ – ΚΤΗΝΟΣ

(Από τας σημειώσεις του αποθανόντος ομοιδεάτου Κ. Ηλιοπούλου)

Ο άνθρωπος είναι ένα εγώ, εντός του οποίου χορεύουν πάθη κτηνώδη και πάθη ευγενή, αλλά ταύτα υποχωρούν απέναντι των πρώτων. Ο άνθρωπος εξεταζόμενος ως ζώνον είναι εκ των αθλιεστέρων και θηρεωδεστέρων. Τον βλέπεις να ξεσχίζει τας σάρκας του ομοίου του! Να θανατώνει τους αδυνάτους. Να σκοτώνη με χίλια δολοφόννα όπλα. Με την μάχαιραν και με την ατιμίαν. Με το πιστόλι και με την εκμετάλλευσιν. Επέινασε; αλλοίμονον εις τους περικυκλούντας αυτόν. Η τίγρις είναι αρνίον μπροστά του.

Αγαπά τον εαυτόν του πολύ αυτό το περίεργο ζώνον. Το εγώ του είναι το κέντρο του σύμπαντος. Όταν το δίποδο αυτό ζώνον αισθανθή την πείναν της φιλοδοξίας σκέπτεται πώς να σε εκμεταλλευθή έστω και αν πρόκειται να χαρίση τον θάνατον την πείναν, την δυστυχίαν εις σε και σους εξαρτωμένους από σε. Όταν αισθανθή την πείναν του... στομάχου, σ' άρπαξε το θεριό. Έλεος μην ελπίζεις.

Αλλά και συ είσαι ένα εγώ κτηνώδες και ακάθαρτον και θα κάμης εις πρώτην περίστασιν το ίδιο που κάμει αυτός σε σένα. «Ή με τρώς ή σε τρώω». Αυτό είναι το σύνθημα του συχαμερού δίποδος, όπως σιγά σιγά το δημιούργησε το κοινωνικό περιβάλλον, το υφιστάμενον καθεστώς και ο οικονομικός οργανισμός του. Το ίδιο σύνθημα, «ή με τρώς ή σε τρώω» το λέγει με άλλα λόγια η πλουτοκρατική οικονομολογία τυλιγμένα με το ψεύτικο φόρεμα της πιο ψεύτικης επιστήμης. «Ο θάνατός σου ζωή μου!» «Ελεύθερος ανταγωνισμός!» Να μία ελευθερία που δημιουργεί δουλείαν απαισίαν. Την οικονομικήν δουλείαν και συνεπώς την πνευματικήν, την δουλείαν της σκέψεως, της συνειδήσεως!

Όσα νομοθέτησαν από της στιγμής που ευρέθησαν οι νόμοι (δια να καταργηθούν αι ελευθερία και ανακύψουν οι προνομιούχοι, η βία και η εκμετάλλευσις) όλα συνέτειναν εις το να αυξήσουν την αποθηρίωσιν την κακομοιριά εις τας ατελείας δυπόδου ομοίου μας. Μόνον η κατάργησις της ιδιοκτησίας δύναται να μεταμορφώση το αχρείον αυτό ον. Επί ποινή θανάτου να μη δύναται να έχη δικό του τίποτε. Τότε θα σταματήσει η αποθηρίωσις του. Θα παύση η κλοπή, η αδικία, αι χρεωκοπία, ουδόλως η αχρεία εκμετάλλευσις, πατροκτονία, αδελφοκτονία, καταδολιεύσεις, δολοφονία νοθεύσεις (δολοφονία και αυταί) απάται κτλ.

Κατά τους τρεις και πλέον αιώνας μετά Χριστόν οι χριστιανοί ήσαν αληθινοί οπαδοί του, άξιοι του ονόματός του, άνθρωποι και όχι θηρία. Δεν είχαν όμως τότε ιδιοκτησίαν. Ό,τι είχαν ανήκον εις όλους και ό,τι ανήκον εις όλους ανήκον και εις τον καθένα. Η εφαρμογή του σοσιαλισμού δεν πρόκειται μόνον ότι θα απελευθερώση τον άνθρωπον από κάθε δουλείαν και κυρίως από την οικονομικήν δουλείαν και θα τον εξασφαλίση τας απολαύσεις της ζωής που επιβάλλει και παρέχει η φύσις.

Πρόκειται ότι κατ' αναγκαίαν συνέπειαν ο άνθρωπος ελεύθερος οικονομικώς, πνευματικώς, ελεύθερος απολύτως, θα παύση να είναι πονηρόν ζώνον, ψεύτης, κόλαξ, χαμερπής, μαστροπός, εγκληματίας, χαρτοπέκτης, πόρνος, έκφυλος! Το ουσιώδες είναι ότι η εφαρμογή του σοσιαλισμού με την αναγνώρισιν της απολύτου ελευθερίας και όλα και δι' όλα, με την εμπέδωσιν της συνολικής κυριότητος των οργάνων της εργασίας και παραγωγής θα ελευθερώση την σκέψιν θα εξυψώση το πνεύμα, θα λεπτύνη την ψυχήν, θα σκορπίση νέα ιδανικά θα καταργήση την

δυστυχίαν και το έγκλημα τέλος θα μεταμορφώση το σημερινόν κτήνος εις άνθρωπον».